

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3307/2020. (VII. 24.) AB HATÁROZATA

alkotmányjogi panasz elutasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

h a t á r o z a t o t:

Az Alkotmánybíróság a Pesti Központi Kerületi Bíróság 12.Szk.20.452/2018/4. végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt elutasítja.

I n d o k o l á s

I.

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján jogi képviselője útján fordult alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz, amelyben kérte a Pesti Központi Kerületi Bíróság 12.Szk.20.452/2018/4. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését.
- [2] Az ügy előzménye, hogy az indítványozó a rendőrség által tudomásul vett és biztosított, a gyülekezési jogról szóló 1989. évi III. törvény (a továbbiakban: Gytv.) hatálya alá tartozó rendezvényen vett részt. A demonstráció befejezetté nyilvánítását követően az indítványozó a rendezvényen részt vevő kisebb tömeg részeként további demonstrálás céljából az úttesten továbbvonult, és ezen cselekményével a járműforgalmat akadályozta.
- [3] A eljáró bíróság által figyelembe vett 01040/5287/2018. id. számú rendőri jelentés értelmében az intézkedő rendőrök felszólították az úttesten tartózkodó személyeket, hogy az úttestet hagyják el, és használják a közlekedésre kijelölt járdát; a felszólítást figyelmen kívül hagyó személyeket, köztük az indítványozót intézkedés alá vonták. Ennek eredményeként a Budapesti Rendőr-főkapitányság V. kerületi Rendőrkapitánysága mint Szabálysértési Hatóság szabálysértési eljárást indított az indítványozó ellen, és az indítványozó szabálysértési felelősségét a 2018. október 18-án kelt 01805/288-8/2018.szabs. számú határozatával a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény 224. § (1) bekezdése szerint minősülő közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértése miatt megállapította, és őt pénzbírsággal sújtotta.
- [4] Az indítványozó kifogást nyújtott be, amelynek eredményeként a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2019. március 6-án kelt, 12.Szk.20.452/2018/4. számú végzésében az indítványozót a kiszabott pénzbírság helyett figyelemzetetésben részesítette.
- [5] Indokolásában a bíróság a 75/2008. (V. 29.) AB határozatra utalva kifejtette, hogy az indítványozó vonulását nem tekinti a gyülekezési jog által védett spontán tüntetésnek, mivel „a spontán tüntetés esetében kell lennie egy olyan oknak, célnek, ami az együttes fellépést, véleménynyilvánítást indokoltá teszi. Jelen esetben azonban ezen motiváció megjelölésének hiánya önmagában kizárja a vonulás spontán demonstrációként értelmezését, mivel maga az eljárás alá vont személy sem tudott olyan új okot, célt megjelölni, mely a demonstráció befejezése után merült volna fel és indoka lehetett volna egy újabb tüntetésnek.”
- [6] 2. Az indítványozó álláspontja szerint a bíróság végzése sérti az Alaptörvény VIII. cikk (1) bekezdésében foglalt békés gyülekezéshez fűződő alapjogát. Indítványában hivatkozik arra, hogy a rendőrség intézkedése előtt rendőrségi utasítást vagy felszólítást nem hallott; a vonulás során a rendőrség jelen volt, azt biztosította; cselekménye nélkülözi a társadalomra veszélyességet; a szankció alkalmazása ún. bénító hatással (*chilling effect*) járhat a polgárok demokratikus elkötelezettsége tekintetében; álláspontja szerint a 75/2008. (V. 29.) AB határozat szerinti spontán gyülekezés alakult ki; utalt arra, hogy a Gytv. 2. § (3) bekezdésének megfelelően gyülekezése mindvégig „békés” jellegű maradt; és végül felhívta az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) több döntését.
- [7] Az indítvány szerint a jelen ügyben alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként merül fel az, hogy a bíróság jogértelmezése szerint nem alakulhat ki ugyanolyan közéleti célt kifejezni szándékozó spontán gyülekezés

egy befejezetté nyilvánított gyülekezés következtében, hanem az újabb rendezvénynek szükségszerűen más célra kell szerveződnie. Mindez felveti a bírói jogértelmezés alaptörvény-ellenessége kételyét is, mivel a bíróság az „új cél” vizsgálatával egy, a jogszabályból és az alkotmánybírói gyakorlatból nem következő új feltételt támasztott a gyülekezési jog gyakorolhatóságához. E tekintetben az indítványozó analógiaként hívta fel az 1/2019. (II. 13.) AB határozatban foglaltakat, amely a rongálás szabálysértési tényállása alkalmazhatóságáról döntött a véleménynyilvánítás szabadsága tekintetében.

- [8] Az indítványozó szerint nem álltak fenn a rendezvény feloszlásának feltételei sem; mindazonáltal a feloszlás is kevésbé lett volna sérelmes az indítványozó és a spontán gyülekezés többi résztvevője számára, hiszen abban az esetben nem került volna sor individuális szabálysértési felelősség megállapítására. Álláspontja szerint jelen esetben kétféle legitim cél képzelhető el a békés gyülekezéshez való jog korlátozásaként – a közlekedés biztonsága, illetve a közlekedés rendjéhez fűződő közérdek –, de egyik esetben sem állnak fenn a korlátozás feltételei. A indítványozó érvelése végül arra konkludál, hogy a „támadott döntésből kiolvasható egy olyan elvárás, miszerint a bejelentett és tudomásul vett rendezvény résztvevői ne kezdjenek a megelőző demonstrációval azonos vagy hasonló tartalommal közvetlen spontán demonstrációba közvetlenül azt követően, hogy a bejelentett és tudomásul vett demonstráció véget ér. Ez a fent kifejtettek szerint legitim cél nélküli alapjogkorlátozást eredményez.”

II.

- [9] Az Alaptörvény érintett rendelkezése:

„VIII. cikk (1) Mindenkinek joga van a békés gyülekezéshez.”

III.

- [10] Az alkotmányjogi panasz nem megalapozott.

- [11] 1. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság először megvizsgálta, hogy teljesültek-e az indítvány befogadhatóságának az Abtv.-ben meghatározott feltételei. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján tanácsban jár el az ügyben. A tanács vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt feltételeit. Az Ügyrend 31. § (6) bekezdése alapján az előadó alkotmánybíró a panasz befogadásáról szóló döntés helyett a panasz érdemi elbírálását tartalmazó határozattervezetet terjeszthet a testület elé.
- [12] Az Abtv. 27. §-a alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti vagy hatáskörét az Alaptörvénybe ütközően korlátozza, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [13] A befogadásról való döntéskor az indítvány tartalmi vizsgálata során a tanács különösen az Abtv. 27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket vizsgálja.
- [14] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz határidőben érkezett és azt az Abtv. 27. §-a szerint benyújtásra jogosult és érintett nyújtotta be jogorvoslati jogának kimerítését követően. Az indítvány határozott kérelmet tartalmaz, megfelel az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében előírt követelményeknek. Az indítványozó megjelölte az Alkotmánybíróság 27. § szerinti hatáskörét, megjelölte a vizsgálni kért bírósági végzést, kérte annak alaptörvény-ellenessége megállapítását és megsemmisítését. Az indítványozó az Alaptörvény VIII. cikk (1) bekezdése vonatkozásában részletesen indokolta Alaptörvényben biztosított joga sérelmét.
- [15] Az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. E két feltétel alternatív jellegű, így bármelyik kimerítése önmagában megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását. A jelen ügyben részben a bírói jogértelmezés alaptörvény-ellenességének kételye vetődik fel, mivel az indítványozó állítása szerint a bíróság az „új cél” vizsgálatával egy, a jogszabályból és az alkotmánybírói gyakorlatból nem következő új feltételt támasztott a gyülekezési jog gyakorolhatóságához. Mindez pedig egyben alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést is jelent, hiszen érdemi vizsgálatot indokol annak megítélése, hogy a bejelentett

és befejezett gyülekezést követő események milyen megítélés alá tartozhatnak a békés gyülekezéshez való jog szempontjából.

- [16] 2. Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt rámutat: az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésének értelmében az Alkotmánybíróság az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének *d)* pontja alapján a bírói döntéseket az alkotmányosság szempontjából ellenőrizheti, és jogköre a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vizsgálatára és kiküszöbölésére korlátozódik, ezért a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének, illetve a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára már nem rendelkezik hatáskörrel {3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]}.
- [17] 2.1. Az Alkotmánybíróság a 3/2013. (II. 14.) AB határozatában (a továbbiakban: Abh.) a gyülekezéshez való alapjog Alkotmányban és Alaptörvényben szabályozott tartalmát illetően megállapította: „A 2011. december 31-éig hatályos Alkotmány 62. § (1) bekezdésében a Magyar Köztársaság elismerte a békés gyülekezés jogát és biztosította annak szabad gyakorlását. A 2012. január 1-jétől hatályos Alaptörvény mindenki jogát biztosítja a »békés gyülekezéshez«. Bár az Alaptörvény VIII. cikk (1) bekezdésének szövege kifejezetten nem követeli meg az államtól, hogy az emberek szabad gyülekezését biztosítsa, ez a kötelezettség az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdéséből következik, ez utóbbi rendelkezés ugyanis minden alapvető (ideértve a gyülekezési) jog védelmét az állam elsőrendű kötelezettségévé teszi. Az állam jogalkotó és jogalkalmazó intézményei tehát kötelesek biztosítani, hogy a gyülekezni kívánók élhessenek az Alaptörvény VIII. cikk (1) bekezdésében foglalt alapvető jogokkal. Az Alkotmánybíróság ezért továbbra is irányadónak tekinti a korábbi határozataiban foglalt gyülekezési szabadsággal kapcsolatos megállapításokat.” (Indokolás [38])
- [18] Az Abh. megerősítette a korábban kimunkált alkotmánybírósági gyakorlatot, amely szerint „a gyülekezési jog a tágabb értelemben vett véleménynyilvánítási szabadság része, amely a közügyekre vonatkozó, békés jellegű közös vélemény-kifejezést biztosítja. Az alkotmányos védelem tehát a közügyekről folytatott nyilvános vitában való részvételt célzó rendezvényeket illeti meg, amelyek segítik a közérdekű információk megszerzését és másokkal való megosztását, valamint a vélemények közös kinyilvánítását [55/2001. (XI. 29.) AB határozat, ABH 2001, 442, 449; 75/2008. (V. 29.) AB határozat, ABH 2008, 651, 662–663]. Az, hogy egy rendezvény közügyet érint-e, következképpen gyülekezésnek minősül-e az Alaptörvény értelmében, a kifejezésre juttatni szándékozott vélemény tartalmától, formájától és kontextusától függ.” (Indokolás [39])
- [19] A gyülekezéshez való alapjog a kommunikációs jogok rendszerébe illeszkedik, az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében szereplő véleménynyilvánítás anyagjának egy speciális és privilegizált megvalósulási formája. „A gyülekezési szabadság mint kommunikációs jog jelentőségét növeli, hogy – ellentétben a sajtóval – közvetlen hozzáférési korlátok nélkül biztosítja mindenki számára a politikai akaratképzésben való részvételt. Az Alkotmány 61. § (1) és (2) bekezdése alapján mindenkinek joga van arra, hogy sajtóterméket hozzon létre. Ez számottevő anyagi ráfordítást igényel. Az Alkotmányból ugyanakkor nem következik, hogy az egyes sajtótermékek köztegyék bárkinek a véleményét. Ezért a közügyekben való részvételt biztosító jogintézmények közül nagy a jelentőségük azoknak, amelyeket a személyek hasonló feltételekkel tudnak igénybe venni. Hagyományosan ide tartozik a közterületi gyülekezés szabadsága, és újabban ilyen szerepet kezd betölteni az internet.” [75/2008. (V. 29.) AB határozat, ABH 2008, 651, 663]
- [20] „A gyülekezések kitüntetett kommunikációs funkciója tehát abban áll, hogy olyan módon teszik lehetővé a közügyek megvitatásába való bekapcsolódást, ami minden más formánál erőteljesebb hangsúlyt tud adni a kifejezett véleménynek. Mindez azt is jelenti, hogy egy békés gyülekezés nem feltétlenül érzelem- vagy indulatmentes rendezvény, éppen ellenkezőleg, annak fogalmi eleme, hogy ideiglenes jelleggel kellemetlenséget idéz elő, ezzel képes ugyanis felhívni a figyelmet a kommunikálni kívánt üzenetre. Az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet gyülekezési joggal kapcsolatos irányelvei kifejezetten megfogalmazzák, hogy a gyülekezés alkalmával kifejezett vélemény mások ellen is irányulhat, éspedig olyan indulattal is, amely az érintetteket vagy másokat zavar. Mindez beletartozik a békés gyülekezés fogalmába. Ennek alkotmányos korlátja, hogy az érzelem- és indulatnyilvánításnak a verbalitás szintjén kell maradnia, azzal, hogy a közlés nem valósíthat meg bűncselekményt, vagy bűncselekmény elkövetésére való felhívást.” {30/2015. (X. 15.) AB határozat, Indokolás [25]}
- [21] 2.2. A vizsgált indítvány tekintetében az Alkotmánybíróság mindenekelőtt emlékeztet arra, hogy „[a]z egyén gyülekezési szabadságába tartozik, hogy gyülekezést szervezzen és gyülekezésen vegyen részt” (Abh., Indoko-

lás [41]). Utóbbi, a rendezvényen való részvétel joga mint a gyülekezési szabadság egy részjogosultsága értelemszerűen magában foglalja a rendezvény helyszínének elhagyását is, amit a rendőrségnek biztosítani kell. E tekintetben a rendezvényt biztosító rendőrség jogköre annak megállapítása, hogy a résztvevők a rendezvényt milyen útvonalon hagyhatják el. Az erről szóló döntés során a rendőrség közlekedés-rendészeti és egyéb közrendi szempontokat (pl. a rendezvény résztvevői ellentétes célú tüntetés résztvevőivel ne találkozzanak) veszi figyelembe. Ilyen esetben, mint a gyülekezési szabadság által védett esetekben általában, a rendőrséggel mutatott alapvetően együttműködő magatartás mellett nincs helye szabálysértési eljárás megindításának egyes közlekedési szabályok eseti megsértése miatt, amely abból is adódhat, hogy a feltorlódott sokaság óhatatlanul is csak a közlekedési szabályok formális megsértésével tud a helyszínről távozni. A távozással összefüggésben az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a rendőrségnek azt kell vélelmeznie, hogy a rendezvény befejezését követően a résztvevők el kívánják hagyni a helyszínt, és a résztvevők magatartását ennek megfelelően kell megítélnie mindaddig, amíg annak ellenkezője egyértelműen be nem bizonyosodik. Ez következik az *in dubio pro libertate* elvből, ami „azt a követelményt fogalmazza meg a jogalkalmazók irányába, hogy a gyülekezések megítélésekor a gyülekezési jog minél szélesebb körű biztosítását eredményező döntést hozzanak” {24/2015. (VII. 7.) AB határozat, Indokolás [30]}.

- [22] *In abstracto* nem zárható ki az sem, hogy a bejelentett rendezvényt követő eseménysorozat újabb önálló gyűlésnek, illetve a gyülekezési jog hatálya alá tartozó spontán vagy gyors reagálású rendezvénynek minősüljön. A gyülekezési jog gyakorlása ugyanis – az indítványozó által idézett alkotmánybírói gyakorlat alapján – nem szűkíthető le a Gytv. szerint bejelentett rendezvényekre, hanem annak részét képezik a spontán, illetve gyors reagálású gyűlések is. A 75/2008. (V. 29.) AB határozatban foglaltak alapján „[a] valóban spontán gyűlések nem előre eltervezett és megszervezett módon jönnek létre, hanem több személy egymástól többé-kevésbé független cselekvése eredményeként” (ABH 2008, 663). Ezt megerősítendő, a 30/2015. (X. 15.) AB határozatban az Alkotmánybíróság felidézte, hogy „a gyülekezési jog területén az [...] EJE *Bukta és társai kontra Magyarország* (25691/04), 2007. július 17. ügyét követően az Alkotmánybíróság arra a megállapításra jutott, hogy a békés célú spontán gyűlések a gyülekezési jog körébe tartoznak” (Indokolás [35]).
- [23] Az eljáró bíróságnak ezért mérlegelnie kell, hogy a későbbi események megfelelnek-e a gyűlés fogalmának. Az események gyűlés jellegének megítélése körében jelentősége van annak, hogy a résztvevők közéleti kérdésben kívánnak-e közösen, nyilvánosan kommunikálni; a kommunikációs szándék kifejezésre jut-e, verbális vagy nonverbális formát ölt-e; a rendezvény keretében megvalósuló véleménynyilvánítás a külső szemlélő számára gyülekezésként azonosítható-e; előbbi folyamatoként maga a rendőrség az eseményt ténylegesen gyülekezésként kezeli-e; illetve annak is, hogy adott esetben történt-e olyan esemény, amely azonnali reakciót igényelt. Önmagában az, hogy egy eseménysorozat résztvevői egy korábbi rendezvény résztvevői közül kerülnek ki, nem zárja ki azt, hogy utólag megvalósított cselekményük gyülekezésnek minősüljön, és önálló alkotmányos védelmet élvezzen.
- [24] E tekintetben az Alkotmánybíróság hangsúlyozza: amennyiben az eseményeket a rendőrség gyülekezésként kezeli, a rendőrség nem indíthat a közlekedési szabályok eseti megsértése miatt egyedi szabálysértési eljárást, hiszen gyülekezés során a közterület a 3/2013. (II. 14.) AB határozatban foglaltak szerint szabadon használható. A békés jelleg elvesztése esetén ugyanakkor feloszlatói szankció következhet. Erre utalt az EJE *Bukta és társai kontra Magyarország* ügy határozatának 37. pontjában, amikor arra emlékeztetett, hogy „amennyiben a demonstrálók nem hajtanak végre erőszakos cselekményeket, fontos, hogy a hatóságok bizonyos fokú türelmet tanúsítsanak a békés célú gyülekezésekkel szemben annak érdekében, hogy az Egyezmény [Emberi Jogok Európai Egyezménye] 11. cikke alapján biztosított gyülekezési szabadságot ne fosszák meg lényegi tartalmától» [Oya Ataman v. Turkey (74552/01), 2006. december 5., 41–42. §].”
- [25] 2.3. A jelen ügyben az Alkotmánybíróság úgy látja, hogy az eljáró bíróság az Alaptörvény 28. cikkében foglalt kötelezettségének megfelelően megvizsgálta a tényállást, és arra jutott az előtte fekvő bizonyítékok alapján, hogy az ügy alapját képező események nem minősülnek spontán gyülekezésnek. Ennek keretében, az Alkotmánybíróság értelmezése alapján, a bíróság végzése mintegy szinonimaként használja az „ok”, illetve „cél” fogalmakat, mint amelyek a spontán jelleg kialakulásának fogalmi elemei abban az értelemben, hogy a megvalósult demonstráció befejezése után kellett felmerülniük mint „új” elemnek, ami „indoka lehetett volna egy újabb tüntetésnek”. Ezt támasztja alá a gyülekezési jogról szóló 2018. évi LV. törvény (a továbbiakban: új Gytv.) is, amely a Gytv.-től eltérően már tartalmazza a spontán gyűlés definícióját. Az új Gytv. 10. § (7) bekezdés

értelmében a spontán gyűlés azt feltételezi, hogy „a gyülekezés egy, azt közvetlenül megelőző indokból, tervezés és szervező nélkül alakul ki (spontán gyűlés)”.

- [26] Mindez nem jelenti a tartalomsemlegesség elvének sérelmét, hiszen a bíróság absztrakt szinten vizsgálta a spontán gyülekezés fogalmi elemeit. E tekintetben az Alkotmánybíróság utal egyrészt arra, hogy a már összegyűlt sokaság eleve nem „organikusan szerveződött”, ahogy arra az indítványozó hivatkozik, hiszen a résztvevők egy korábban bejelentett, illetve megszervezett gyülekezés miatt jöttek össze, köztük azok is, akik később továbbvonultak. E továbbvonulás tehát nem egymástól független események következménye.
- [27] Másrészt, a tartalomsemlegesség elvének tiszteletben tartásával, illetve a gyülekezés konkrét céljára tekintet nélkül megállapítható az, hogy a jelen ügyben felmerülő továbbvonulás előzményét képező bejelentett és megvalósult gyülekezés közéleti kommunikációt valósított meg. A bejelentett és megvalósult gyülekezés kommunikációs célja – annak tartalmától függetlenül – sem spontán, sem gyors reagálású gyülekezést nem tett indokoltá. A kommunikációs cél tekintetében a megvalósult gyülekezés betöltötte szerepét: a vélemény kifejezésre jutott. Ezt követően a spontán gyülekezés, a spontán jelleg kialakulásához a bíróság érvelésében foglaltaknak megfelelően valóban szükség van egy eseményre, illetve az új Gytv. fogalomhasználata alapján „egy közvetlenül megelőző indokra”, ami azonnali reakciót igényel, mivel az a spontán tüntetésnek fogalmi eleme. Ennek megfelelően, a spontán gyűlések reaktív jellegére az EJEB is utalt az indítványozó által felhívott *Bukta és társai kontra Magyarország* ügyben. E szerint: „36. A Bíróság véleménye szerint speciális körülmények között, amikor valamely politikai esemény demonstráció formáját öltő közvetlen válaszlépést tehet indokoltá, a politikai eseményt követő békés demonstráció feloszlata pusztán a szükséges előzetes bejelentés hiánya miatt, ha a résztvevők semmilyen jogellenes magatartást nem tanúsítanak, a békés célú gyülekezés szabadságának aránytalan korlátozását jelenti.”
- [28] 3. Minthogy a bíróság a jelen ügyben az indítványozó spontán tüntetésre alapított kifogását érdemben mérlegelte, és megfelelő indokát adta annak, hogy az előtte fekvő bizonyítékok alapján miért nem tudja az eseményeket spontán tüntetésként értelmezni, a végzés az Alkotmánybíróság álláspontja alapján megfelel az Alaptörvény 28. cikkében foglalt elvárásnak. Az eljáró bíróság az Alaptörvény által kijelölt értelmezési kereteken belül bírálta el az ügyet, jogértelmezése nem korlátozta alaptörvény-ellenesen az indítványozó békés gyülekezéshez való alapjogát, ezért az Alkotmánybíróság az indítványt elutasította.

Budapest, 2020. július 7.

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Czine Ágnes
alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Horváth Attila
alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Sulyok Tamás
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1159/2019.

